

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa L. L.

przeciwko J. T. i Zakładowi Produkcji Części Samochodowych J. T. Spółce z o.o. z siedzibą w S.

o wynagrodzenie pracownika za czas niezdolności do pracy, odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 lipca 2006 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S.

z dnia 29 września 2005 r., sygn. akt V Pa .../05,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 20 czerwca 2005 r. Sąd Rejonowy w S. oddalił powództwo L. L. przeciwko J. T. o zapłatę należności wynikających ze stosunku pracy. Apelacja powoda od powyższego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 29 września 2005 r.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu drugiej instancji powód zarzucił naruszenie prawa materialnego, to jest art. 22 § 1 i 1¹ k.p., art. 22 § 1 k.p. w związku z art. 128 k.p., art. 65 § i 2 k.c. w związku z art. 300 k.p. oraz art. 58 § 1 k.c. i art. 353¹ k.c. w związku z art. 300 k.p., art. 18 § 1 i 2 k.p. oraz naruszenie

przepisów postępowania, a to art. 233 § 1 k.p.c. i art. 378 § 1 k.p.c., domagając się uchylenia zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uzasadnił „potrzebą ustalenia istotnych elementów stosunku pracy osób wykonujących pracę kierowcy przesądzających o istnieniu tego stosunku pracy mimo nazwania go umową cywilno-prawną”, czym Sąd Najwyższy dotychczas się nie zajmował oraz „potrzebą wyjaśnienia, w jaki sposób tłumaczyć należy podpisanie przez pracownika umowy cywilno-prawnej zastępującej umowę o pracę w sytuacji, gdy pracodawca stawia mu ultimatum podpisania umowy lub utraty pracy, w szczególności, gdy sytuacja osobista pracownika uzasadnia jego obawę przed stałą utratą źródła dochodów, w szczególności, czy można w takich okolicznościach mówić o woli pracownika podpisania takiej umowy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać oznaczenie zaskarżonego orzeczenia (pkt 1), przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (pkt 2), wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie (pkt 3) oraz wniosek o uchylenie lub zmianę orzeczenia (pkt 4). Przepis art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia kasacji do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § pkt 3 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wywodu prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Braki skargi kasacyjnej w zakresie

wskazanych wyżej elementów konstrukcyjnych powodują, że skarga jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym do usuwania braków formalnych skargi kasacyjnej i w związku z tym podlega odrzuceniu bez wzywania do ich uzupełnienia. Skoro bowiem wymóg zawarcia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi tej do rozpoznania i jego uzasadnienie ma taką samą wagę i znaczenie jak pozostałe istotne cechy skargi kasacyjnej, to podlega badaniu według kryteriów, przy pomocy których badane są kryteria pozostałe.

Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie zawiera odpowiadającego ustawowym wymaganiom uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, albowiem nie odnosi się do żadnej z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Powołanie się na jakiegokolwiek inne okoliczności uzasadniające – w ocenie skarżącego – przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., gdyż argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinna nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2005 r., II PK 201/05, OSNP z 2006 r., nr 7-8, poz. 115 oraz z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/05, Biuletyn SN nr 12, poz. 9). Brak w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, a także brak odpowiadającego ustawowym wymaganiom uzasadnienia tego wniosku (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.) są brakami nieusuwalnymi, powodującymi odrzucenie skargi kasacyjnej (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC z 2006 r., z. 4, poz. 75). Z powyższych względów postanowiono jak w sentencji na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.